

Om manlig omskärelse, Östgöta Correspondenten, februari 2012

”Förbjud manlig omskärelse av spädbarn i Sverige!” Uppmaningen har kommit från ett antal präster i Svenska kyrkan och från Barnläkarföreningen. Argumenten hänvisar till vetenskap och modernt upplyst tänkande. Ändå har judar och muslimer tagit illa vid sig av detta krav. Senast kommenterade Göran Rosenberg ämnet i God morgon världen på radions P1. Och vi är många andra som får betänkligheter inför de som gör anspråk på omsorg om nyfödda barn. Det präster och läkarna inte riktigt tagit i beräkning, är den historia de själva är en oundviklig del av.

I Correns bokcirkel har vi just avslutat läsningen av Elisabeth Åsbrinks bok ”Och i Wienerwald står träden kvar”. Det är en dokumentär berättelse om Otto, som räddas av Svenska kyrkans Israelmission från nazismens Wien. Priset för att komma till Sverige var att Otto döptes och att föräldrarna förband sig att inte följa honom, utan stanna kvar i antisemitismens Wien. Elisabeth Åsbrink berättar om hur Svenska kyrkan intog en vankelmodig hållning mot judisk invandring. Endast om de blev kristna kunde man skydda dem och då enbart barn. I sin tidning gick Läkarförbundet till storms mot planerna på att låta tio judiska läkare få uppehållstillstånd i Sverige.

Den ohyggliga sanningen som Elisabeth Åsbrink uppenbarar är att det var akademiker, studenter, präster, Socialstyrelsen och läkare som med misstro och ibland avsky såg på den judiska närvaron i Sverige, märkbart påverkade av antisemitismen som utövade ett skräckvälde i Europa. Man talade alltid med argument som på ytan lät förnuftiga och resonabla.

Den nu pågående debatten om förbud mot manlig omskärelse av spädbarn skulle kunna vara en epilög till Elisabeth Åsbrinks augustibelönade bok. Den förnuftige läkaren och ansvarskännande prästen. Båda söker de skydda barnet genom att, liksom skedde med Otto, beröva det dess judiskhet och muslimskhet. Det må finnas vetenskapligt skäl till ståndpunkten. Men ställd i dess historiska ljus uppväger den inte på långa vägar de komplikationer den samtidigt bär på. Omskärelsen har i över två tusen år varit ett identitetstecken för det judiska folket. När jag var student i Jerusalem var det jag som blev uttittad i dormitoriets dusch och utsatt för beklagan att inte ha rätt utseende. Inte mötte jag vare sig lidande eller beklagan för att vara omskuren.

Det var präster och läkare som var med om att svika de judiska flyktingarna som aldrig fick komma till Sverige. Eller som krävde att de först måste döpas och bli kristna innan

intresset fanns att rädda dem. Ropen på förbud om omskärelse har ett eko från denna mörka tid vi inte vill kännas vid.

I katedralen i Strasbourg finns två statyer från 1260 bredvid varandra. Den ena föreställer en drottning med triumferande baner. Den andra visar en drottning, utan krona, med bruten lans och förbundna ögon. Så jämfördes den upplysta kristendomen med den blinda judendomen. Nu uttalar sig några av Svenska kyrkans präster på nytt för vad som är bäst för judar, som de själva vore blinda.

En omprövning av manlig omskärelse av spädbarn kan gott komma att ske i framtiden. Men då av judar och muslimer. Inte av svenskyrkliga präster och nordiska läkare. Den som vill påverka den processen bör söka dialog och inte ropa efter förbud.

Jakob Carlander